

— Войниче, слизай! Слизай по-скоро! Зданието се люлфе!

Но Гюро не ги чува. Па и да ги чуе, безъ разводящия не напуща поста си. Отъ това малко мѣсто той пази отечеството си.

Чакъ тогава войниците отъ долния катъ, още необхванати отъ пламъцитѣ, гдето се помѣщаваше караул-тото отдѣление, се сътиха за Гюра. Разводящиятъ се удари по челото: „Брей, какъ забравихме да го смѣнимъ! И, безъ да се бави, взима трима отъ войниците съ себе си.

— Ходомъ, маршъ! Съ твърда войнишка стѣпка, нарамили пушките си, войниците трѣгватъ следъ разводящия.

Нови викове. По-тревожни, по-мжчителни се нададоха отъ много задушени гърла:

— Стойте бре! Не виждате ли, че живи ще изгорите! Връщайте се! Връщайте се!

— Разводящия! Разводящия! Кжде си ги повелѣтия момчета! Скоро да се върнешъ назадъ!

Но войниците не се и обърнаха. Съ твърда войнишка стѣпка тѣ се заискахиха по стѣлбитѣ. Тамъ е другарѣтъ имъ, тѣ трѣбва да го освободятъ отъ поста. И съ задушени отъ гъстия димъ гърди, съ обгорени лица и съ опърлени шинели войниците достигатъ до стаята на Гюра, застаналъ правъ като вцепененъ предъ държавния ковчегъ. Отвѣнъ смаянитѣ граждани видѣха за мигъ, какъ се подредиха, и какъ раздвоящиятъ даде знакъ да го последватъ отново всички, ведно съ часовоя.

Видѣха само за мигъ. . . И въ тоя мигъ потонѣтъ рухна подъ вѣрнитѣ на отечеството войници, стени тѣ се наклониха и ги захлупиха. Едно страшно — ахъ! — отъ ужасенитѣ зрители се понесе едновременно съ адския грохотъ на разрушението. Очитѣ се насълзиха и отъ димъ, и отъ жежъкъ прахъ, и отъ мжка. Най-вече отъ мжка.